

Biblická čtení:

Žalm 48, 10-11: Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. Tvá pravice je plná spravedlnosti.

Matoušovo evangelium 11, 25-27: V tu chvíli Ježíš řekl: „Děkuji ti, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými, vzdělanými a chytrými a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, neboť taková byla tvá milost. Všechno mi bylo svěřeno od mého Otce a nikdo nezná Syna, jen Otec, a Otce nezná nikdo, jen Syn a ten, komu to Syn chce zjevit.“

Moudří a maličci

Kdo jsou moudří? Na tuhle otázku se zdá snadná odpověď. Jsou to lidé mocní, vzdělaní, inteligentní, chytří, zkrátka moudří.

Kdo jsou maličci? U odpovědi na tuhle otázku už nám to tak snadno nejde. A to nás musí vést k úvaze, že i ta první odpověď asi nebude tak jasná.

Řekla bych, že mohou být určitě dva postoje: buď být nad věcí, tzn. být tím moudrým a rozumným, anebo Ježíšovi co nejvíce důvěřovat a podle toho se snažit orientovat v životě. Znamená to soustavnou přípravu, tedy čtení Bible a přemýšlení nad přečteným a snažit se podle toho měnit své myšlení a jednání. Spoléhat na Pána Ježíše, být s ním v rozhovoru, v modlitbě, důvěřovat mu jako malé dítě pokorně důvěřuje dobrému rodiči - to znamená být maličký. Zase je to obráceně než ve světě, nebo ve společnosti - tam jsou ceněni moudří, rozumní lidé. Ale i tady pozor, něco jiného je skutečná moudrost a něco jiného lidské chytráctví. S ním bývá spojena i touha po získání moci, která může být zneužita a sloužit také zlu.

Poznání Boha nezáleží totiž na lidech samotných, na našich schopnostech, na našem úsilí a moudrosti. Záleží jen na Bohu samém, jen on sám se nám může dát poznávat. Jen on může zjevovat a odhalovat pravdu o sobě a dát nahlédnout lidem do svých záměrů. A on se milostivě rozhodl odhalovat to maličkým skrze svého Syna Ježíše Krista. Prosme svého nebeského Otce, abychom vědomě byli a zůstávali jeho důvěřivými dětmi, které se s pokorou chtějí učit pravé Ježíšově moudrosti.

Matoušovo evangelium 11, 28-30: Pojd'te ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Břemena, která netíží

Tak snadno se člověk cítí zahlcen všemi potřebami, vztahy, rozpory v našich životech; těžkostmi všeho druhu. Cítit to všechno jako břemena, která nás tíží... Jen na okamžik si uvědomme, co nás nyní tíží nejvíce a proč.

Přesto Kristův slib spočívá v tom, že učit se následovat ho přináší lehkost, nikoli tíhu, ne povinnost ani příkaz. Není to uvolnění, které cítíme během týdne, když se natáhneme doma a odpočíváme, nebo jdeme na plovárnu a naložíme se do vody. Je to spíše stálý, vědomý a konkrétní, každodenní přístup k „životu prožitém ve společnosti Páně“. Je to radostné setkávání s Ježíšem a s lidmi. Pocítili jsme někdy tu „lehkost“ Ježíšovy blízkosti a společnosti? Když se nesnažíme být nebo vypadat zbožně, zkrátka jinak, než jací opravdu jsme. Vzpomeňme si na to, až znovu upadneme do pocitu, že něco musíme, ale vůbec se nám do toho nechce a není nám to milé a nejraději bychom se tomu vyhnuli. Věřím, že nám Pán Ježíš s tím břemenem pomůže a už nám neprijde těžké, nemilé, ale lehké a příjemné a potěšující nás i druhé. Amen.